

โลกที่เราอยู่นี้
แต่ที่แท้เป็นสมร-
ธรรมอธรรมต่อกร
มนุษย์ชาติบ่อาจรู้

ใช่ละคร
ภูมิรู้
กันอยู่
เพราะเค้าปิดบัง

ชีวิตในโลกหล้า
เห็นทุกข์เป็นสุขพา
ดังเหยื่อที่ล่อปลา
แสบเผ็ดเดือดร้อนดิน

ลวงตา
โศกสิ้น
ติดเบ็ด
กว่าได้เห็นธรรม

ตะวันธรรม

หวงห้วงแบบอริยะ

วันจันทร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เมื่อเราบูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ไป ตั้งใจให้แน่วแน่มุ่งมั่นตรงต่อหนทางพระนิพพานกันทุกๆ คนนะ ให้นั่งขัดสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก พอสบายๆ หลับตาของเราเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายๆ กับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าไปบีบเปลือกตา อย่างดูลูกนัยน์ตา

แล้วก็ทำใจของเราให้เบิกบานให้แจ่มขึ้นให้สะอาด บริสุทธิ์
ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลด
ให้ปล่อย ให้ว่าง ทำใจให้ว่างๆ

คราวนี้เราก็มาสมมติว่า ภายในร่างกายของเราปราศจาก
อวัยวะ ปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ เป็นต้น สมมติเป็นที่โล่งๆ
ว่างๆ เป็นปล่อง เป็นช่อง เป็นโพรง กลวงภายใน คล้ายๆ ท่อ
แก้ว ท่อเพชรใสๆ

คลายความผูกพัน ของเราแต่ไม่ใช่ของเรา

คราวนี้เรามาฝึกตัดทุกๆ ห่วง ที่เป็นเครื่องกังวล ฝึกทุกวัน
จะไปใช้กันจริง ๆ วันเดียว วันศึกชิงภพปดงบดลชีวิต เราต้อง
ฝึกทุกวันนะ

สิ่งที่เราห่วงก็เรื่องคน สัตว์ สิ่งของ ทรัพย์สินเงินทอง
เป็นต้น ก็จะมีวนๆ เวียนๆ กันอยู่อย่างนี้ เราลองมาพิจารณา
ถึงสิ่งเหล่านี้ไปตามความเป็นจริงว่า

คนก็ดี สัตว์ สิ่งของ สมบัติ ทรัพย์สินเงินทอง ที่ดิน
ตึกรามบ้านช่อง เพชรนิลจินดา สิ่งต่างๆ เหล่านั้นมันเกิดขึ้น
ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลายไป

บ้านของเราแต่ไม่ใช่บ้านของเรา เพราะถ้าบ้านของเรา เราปรารถนาอยากให้มันสวยงาม คงทน ไม่มีปลวก มด แมลง ไม่มีฝุ่นละออง ไม่ให้ผุพัง มันก็ต้องได้ตั้งใจ แต่ว่ามันไม่เป็น อย่างนั้นเลย จะต้องคอยปิดกวาดเช็ดถู ซ่อมแซม แต่ถึงจะทำ อย่างนี้มันก็ยังผุพัง บ้านเราแต่ไม่ใช่บ้านของเรา อย่างนี้เรา ควรจะห่วย ควรจะห่วยไหม เสื้อผ้าก็เหมือนกัน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลาย

ลูกเราแต่จริง ๆ ไม่ใช่ลูกของเรา เลี้ยงได้แค่กาย แต่ใจเป็น ของเขา เลี้ยงให้โตได้ แต่จะให้ได้ตั้งใจเรามันยาก ขนาดอยู่ในครรภ์มารดา สมมติเราเป็นแม่ ตั้งครรภ์ ทะนุถนอมครรภ์ จนกระทั่งให้เขาเกิดมา ให้ข้าว ให้น้ำ ให้นม ให้ขนมมนมเนย อาบน้ำอาบทำให้ ให้เสื้อผ้า สั่งสอนทุกอย่าง ส่งเสริมให้เล่าเรียน แต่บางทีก็ไม่ได้ตั้งใจเรา บางทีเขาก็ดี้อ เห็นไหมจ๊ะ ลูกเราแต่ ไม่ใช่ลูกของเรา จะให้เป็นไปตามใจเราปรารถนา ยาก เพราะ มันชีวิตของเขา เขาก็ต้องดูแลชีวิตของเขา มีความคิดคำพูด การกระทำของเขา เพราะฉะนั้นก็ต้องห่วงกันพอประมาณ ไม่ถึงกับยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเรา

ลูกในท้องยังติดอยู่กับเรา แล้วคนที่ไม่ได้เกิดในท้องเราที่เป็นพ่อของลูกจะยิ่งดีไปกว่านี้ สามิเราแต่ไม่ใช่สามิของเรานะ คิดกันให้ดี อยู่ในบ้านก็เป็นของเรา ออกจากบ้านไม่รู้เป็นของใคร ที่พูดไม่ได้ให้ทะเลาะกัน แต่ให้ได้ศึกษาเอาไว้ว่า สามิเรา ภรรยาเรา

แต่เป็นสามีของเรา ภรรยาของเราหรือเปล่า ลูกอยู่ในท้อง เลี้ยงมากับมือ ตั้งท้อง ดูแลอย่างดียิ่งดื้อ แล้วที่เราได้เขามา ตอนโต ตอนเขาอายุ ๒๐ กว่าบ้าง ๓๐ กว่า ๔๐ กว่า นั่นยิ่ง super ดื้อเลย ดื้อมาก ถ้าเราไปวิตกกังวล ไปห่วงมาก มันทุกซึ้งใจนะ

สมบัติ ทรัพย์สินเงินทอง ที่ดิน ทุกอย่างเป็นแค่เครื่องอาศัยชั่วคราว ผลัดกันชม เรามีบุญ มันก็เป็นของเรา เราก็ครอบครองได้ เราหมดบุญก็เป็นของคนอื่น จะมายึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเรา หวงหวงกันมากมาย

นี่คือสิ่งที่เราต้องพิจารณา คำของท่านว่า เป็นอนิจจัง เป็นทุกขัง เป็นอนัตตา เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่ทนอยู่ในสภาพเดิม บังคับบัญชาไม่ได้

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราควรห่วง คือตัวของเราเอง คำว่า **“ตัวของเรา”** ไม่ใช่กายหยาบนะ เส้นผมเราก็ยังไม่ใช่ผมของเราเลย บอกไม่ให้หงอก มันก็ยังหงอก ไม่ให้ร่วงมันก็ร่วง ไม่ให้หยิก มันก็หยิก ไม่ให้เหี่ยดมันก็เหี่ยด สารพัดไปหมด เส้นผม ขน คิ้ว ขนตา ทุกอย่างในร่างกายก็ยังไม่ใช่ของเรา ตายก็เอาไปไม่ได้ ตกไปเป็นสมบัติของหมู่หนอนของสัตว์ทั้งหลายตัวเล็ก ๆ นี่ความจริงเป็นอย่างนั้น ซึ่งเราจะต้องหมั่นพิจารณา ตัดใจให้ขาดจากใจว่า แม้แต่ร่างกายเราก็เป็นแค่เครื่องอาศัยชั่วคราว ไม่ช้าเราก็ต้องจากไป

เสื้อผ้า แว่นตา ปากกา รองเท้าก็ชั่วคราว ดีกรามบ้านช่อง ก็ชั่วคราว ที่ดินก็ชั่วคราว รถราชั่วคราว ตำแหน่ง ยศถาบรรดาศักดิ์ ชั่วคราวหมด ครอบครัวก็ชั่วคราว ถึงคราวก็แยกย้ายกันไปตาม วิชากรรม คนละทิศคนละทาง คิดอย่างนี้ได้แล้วใจจะสบาย พอใจสบายก็เข้าถึงพระธรรมกายได้ง่าย

นึกถึงบุญ แผ่เมตตา

ตอนนี้เราก็นึกถึงบุญที่สั่งสมเอาไว้ตั้งเยอะแยะมากมาย กายกองนับภพนับชาติไม่ถ้วนจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ นึกถึงบุญที่เราจำได้ก่อน ที่ประทับใจ ปลื้มจนลืมไม่ลง นึกที่ไรเปิด เบิกบาน นึกถึงบุญนี้ก่อน เดี่ยวมันจะไปดึงดูบุญอื่น ๆ ตามมา รวมเป็นดวงบุญใส ๆ กลมรอบตัวเหมือนดวงแก้วกายสิทธิ์ ใส ประดุจเพชรลูกที่เจียรไนแล้ว ไม่มีตำหนิเลย งามเหมือนเพชร ต้องแสง มีประกายเจิดจ้า

เราก็เอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่กลางดวงบุญใส ๆ อย่างสบาย ทำใจให้เบิกบาน แซ่มซีน ให้ยิ้มออกมาจากภายใน แล้วก็แผ่ เมตตา ให้ความรักความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลาย เป็นคน เป็นสัตว์ เป็นกายละเอียดทั้งหลาย แล้วก็ให้อภัยทาน ลืมในสิ่งที่เพื่อนมนุษย์พลาดพลั้งล่วงเกินเรา จะด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ลืมให้หมดเลย แล้วก็ทำใจให้สบาย ๆ เหมือนเราอยู่ตัวคนเดียวในโลก

หวงห้วงแบบอริยะ

สมบัติที่แท้จริงของเรามีเพียงดวงใส ๆ เป็นดวงบุญของเรา มีใจซึ่งเป็นตัวเราหยุดนิ่ง ๆ สมมติว่าเป็นตัวเรานะ เป็นความรู้สึกของเรา อยู่กลางดวงบุญ หยุดนิ่ง ๆ ให้ใจใส ๆ ให้เบิกบาน แฉ่มขึ้น จะภาวนา สัมมาอะระหัง ประกอบไปด้วยก็ได้ หรือจะไม่ภาวนาก็ไม่เป็นไร รักษาใจให้ใส ๆ

เรามีสมบัติอยู่แค่นี้ ถ้าจะหวง ก็ให้หวง ดวงบุญใส ๆ องค์พระใส ๆ กายภายในใส ๆ ถ้าหวง ก็ต้องหวงตัวเราเองไม่ให้ไปอบายภูมิ ให้ไปสู่คติภูมิ หวงต้องหวงตรงนี้

ถ้าจะหวง ต้องหวงให้เป็น ถ้าจะหวง ก็ต้องหวงให้เป็น ถ้าหวงหวงอย่างนี้ เขาเรียกว่าหวงห้วงแบบอริยะ แบบผู้ประเสริฐ แบบบัณฑิตนักปราชญ์ มองเห็นการณ์ไกล หวงอย่างนี้ไม่มีพิษ ไม่มีภัย ไม่มีโทษ ปิดประตูอบาย เปิดประตูสวรรค์ เปิดหนทางพระนิพพาน จะทำให้เราเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ใจหยุดยาก ก็จะหยุดง่าย มืดก็จะสว่าง ชุ่นก็จะใส ที่ติดตันก็จะเข้าถึงได้ มีความสุขสบาย

สิ่งที่ไม่ควรหวง ก็อย่าไปหวง สิ่งที่ไม่ควรหวง ก็อย่าไปหวง สิ่งไม่ควรหวง เราก็ต้องหวง สิ่งไม่ควรหวง ก็หวง หวงตัวเรา หวง

ธรรมที่เกิดขึ้น หวงศูนย์กลางกายเอาไว้ คอยประดับประดา คอยชำเลื่อง คอยแอบดูเรื่อย ๆ แอบดูดวงบุญ แล้วก็นิ่งยิ้ม ๆ ให้เบิกบาน ให้แช่มชื่น ใจจะได้ใส ๆ นี่แหละคือการเตรียมตัว ที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่ง ที่สามารถ ประคองชีวิตให้ปลอดภัยมีชัยชนะไปสู่สุคติภพได้ จากโลกนี้ไป ด้วยรอยยิ้มสุดท้ายอันสง่างาม

เพราะฉะนั้น เราปลดปล่อยวางคน สัตว์ สิ่งของ พิจารณา ไปตามความเป็นจริงของสิ่งเหล่านั้น ใจจะได้สบาย หหมดห่วง หหมดกังวล มีแต่ดวงใส ๆ องค์พระใส ๆ ฝึกไปเรื่อย ๆ ค็นนี้ก็ เช่นเคย ใครเหนื่อย ใครวง ใครเพื่อย ก็ปล่อยให้หลับไป ใคร เมื่อยก็ขยับ ค็นก็เกา ฟุ้งก็ลืมตา แล้วก็ค่อย ๆ เริ่มต้นว่ากัน ใหม่ ทำกันไปอย่างนั้นะ ให้ลูกทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึง พระรัตนตรัยในตัวค็นนี้นะ ต่างคนต่างนั่งกันไปเงียบ ๆ

หลวงพ่อรัมมชโย

สาธุชน : บ้านแก้วเรือนทองของคุณยายอาจารย์ฯ : ๑๙.๐๐ - ๒๑.๐๐ น.